

N:o 4.

Ank. till Riksd. kansli den 8 februari 1898, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändrad lydelse af 17 kap. 10 § handelsbalken.

Genom proposition n:o 10 af den 22 december 1897, hvilken af båda kamrarne till lagutskottet hänvisats, har Kongl. Maj:t, under åberopande af vid propositionen fogade, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll, föreslagit Riksdagen att antaga följande förslag till

Lag

angående ändrad lydelse af 17 kap. 10 § handelsbalken.

Härigenom förordnas, att 17 kap. 10 § handelsbalken skall erhålla följande ändrade lydelse:

Sedan tages omyndigs fordran hos föräldrar eller förmyndare ut. Äro förmynderskap flera; ege de omyndige sig emellan lika rätt. Har, sedan förmynderskapet upphört, fordran stått mera än tre år inne, ege dock förmånsrätt, som nu är sagd, ej rum, utan så är att talan om redovisning eller klander deraf eller om utfående af fordringen blifvit före utgången af sagda tid anhängiggjord, så ock laga åtgärd, som derutöfver för erhållande af redovisning eller utbekommande af fordringen varit af nöden, vidtagits inom ett år från det i hvarje fall anledning dertill yppades.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1899; dock skall i fall, då förmynderskap före den dag upphört, äldre lag lända till efterrättelse.

Frågan om begränsning till tiden af den i 17 kap. 10 § handelsbalken stadgade förmånsrätt för omyndigs fordran har upprepade gånger varit föremål för Riksdagens handläggning. I detta afseende må erinras, hurusom redan 1891 års Riksdag, i anledning af enskild motionärs framställning, till Kongl. Maj:t aflät skrifvelse med anhållan om utarbetande och framläggande af förslag till sådan lagbestämmelse, hvarigenom den i 17 kap. 10 § handelsbalken stadgade förmånsrätt för omyndigs fordran begränsades till viss tid efter det förmynderskapet upphört.

Denna skrifvelse föranledde Kongl. Maj:t att till 1893 års Riksdag framlägga proposition i ämnet, hvilken emellertid ej vann Riksdagens godkännande. Kongl. Maj:t hade nemligen uti sitt förslag begränsat ifrågavarande förmånsrätt, ej såsom Riksdagen begärt till viss tid från förmynderskapets upphörande, utan till viss tid från det den omyndiges fordran genom godkänd eller oklandrad redogörelse eller genom laga kraft egande dom blifvit bestämd. Den åtskilnad i fråga om förmånsrätten, hvilken skulle blifva beroende deraf, huruvida förmyndare-redogörelse aflemnats eller icke, saknade, enligt Riksdagens åsigt, inre berättigande och gäfve lätteligen anledning till betydande olägenheter.

Sedan frågan å nyo varit före vid 1894 års riksdag, utan att emellertid då föranleda till någon åtgärd, upptogs densamma åter till behandling, på enskild motionärs föranstaltande, vid 1896 års riksdag, som jemväl beslöt skrifvelses aflåtande till Kongl. Maj:t af samma lydelse som den af 1891 års Riksdag insända.

Nu föreliggande proposition utgör Kongl. Maj:ts svar på 1896 års Riksdags skrifvelse. I öfverensstämmelse med hvad Riksdagen begärt har Kongl. Maj:t nu föreslagit ofta nämnda förmånsrätts begränsning till viss tid från förmynderskapets upphörande.

Då jemväl i öfrigt propositionens bestämmelser synas lämpliga och ändamålsenliga, får utskottet alltså hemställa,

att ifrågavarande proposition må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 8 februari 1898.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.